

บทนำ

วันนี้จะเป็นวันที่โลกบันทึกว่ามีเด็กผู้หญิงกรี๊ดร้องในใจเสียงดังที่สุดในโลก --;

กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดด กรี๊ด กรี๊ด กรี๊ด และกรี๊ด!!!

โลกแห่งความสุขของฉันแตกสลายไปแล้ว TOT!! อ้ากกก ไม่จริงจ้จจจ
>O<!!

ฉันเดินกระต๊อบเท้าออกมาจากหน้าห้องพักครูอย่างอารมณ์เสียที่สุดในมือกำกระดาษแผ่นหนึ่งไว้แน่น แผ่นกระดาษที่ระบุไว้ว่าฉัน...จะต้องไปเรียนที่โรงเรียนเซนต์เทเรซาในโครงการแลกเปลี่ยนของโรงเรียนในปีนี่!! เวิร์กมอะไรกันเนี่ย TOT ฉันลงชื่อไปโรงเรียนทรินิตี้นะ แล้วชื่อของฉันมันดันไปเผลออยู่ในโรงเรียนเซนต์เทเรซาเฉยเลย

พอฉันลองเข้าไปถามอาจารย์ว่าทำไมเรื่องเลวร้ายสุดคุบาทว์อย่างนี้ถึงเกิดขึ้นได้ (ไม่จริงหรือ) ฉันถามว่าทำไมชื่อของหนูไปอยู่ในโรงเรียนเซนต์เทเรซาได้ละคะ --) อาจารย์ก็ตอบมาว่า

"เพราะนักเรียนที่มาจากทรินิตี้อยู่ ม.6 นะสิ --"

และเพราะว่าฉันอยู่ ม.5 ฉันเลยไม่สามารถไปโรงเรียนทรินิตี้ได้ TOT

ขอชี้แจงเรื่องโครงการแลกเปลี่ยนนิสิตน้อย --;

ในย่านนี้มีโรงเรียนมัธยมใหญ่ๆ สามแห่งคือโรงเรียนทรินิตี้ โรงเรียนเทเลอร์ (โรงเรียนของตัวเอง) และโรงเรียนเซนต์เทเรซา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ก่อตั้งขึ้นพร้อมกัน เนื่องจากทั้งสามโรงเรียนอยู่ไม่ห่างกันมากนัก จึงมักจะมีกิจกรรมร่วมกันอยู่บ่อยๆ ภายในหนึ่งปีการศึกษา ทั้งสามโรงเรียนจะมีกิจกรรมร่วมกันสามครั้ง ได้แก่ งานเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี โครงการแลกเปลี่ยนนักเรียน และงานกีฬา

และอย่างที่บอก ฉันกำลังจะไปแลกเปลี่ยน ==

ทำไมต้องแลกเปลี่ยนกับเด็กชั้นเดียวกันด้วยนะ ฉันไปขอยกเลิกไม่ได้ด้วยสิ เพราะตัวเองยืนยันหนักแน่นกับอาจารย์ไปประมาณสามล้านกว่ารอบว่าจะไปแลกเปลี่ยนให้ได้ TOT แต่ตอนนั้นฉันหมายถึงแลกเปลี่ยนกับโรงเรียนทรินิตี้นะ ไม่ใช่โรงเรียนเซนต์เทเรซา TAT แต่ผลมันกลับออกมาอย่างนี้ ฉันต้องไปเรียนที่เซนต์เทเรซา กรีดดด!! โรงเรียนบ้านั้นขึ้นชื่อเรื่องชกต่อยที่สุด นักเรียนที่ไปแลกเปลี่ยนกับโรงเรียนนี้มักจะกลับมาในสภาพสะบักสะบอมเหมือนเพิ่งกลับมาจากสนามรบเลยละ

แล้วฉันก็กำลังจะไปที่นั่น! อีากกกก >O<!!

พระเจ้า...โยนฉันลงป่อที่ยังจะดีกว่า

ขออภัย ฉันแค่ล้อเล่นคะ ==

ฟูบ~!!

พอลกลับมาถึงห้องเรียน ฉันก็ฟุบลงที่โต๊ะของตัวเองทันที

"อ้าว เกี้ยวซ่า เป็นอะไรไป!" เพื่อนๆ ของฉันรีบพากันเข้ามาถามฉันเลยส่งก้อนกระดาษในมือที่ขยำแล้วขยำอีกไปให้พวกนั้นอ่านแทน

"ชื่อของเธอไปเผลออยู่ที่โรงเรียนเซนต์เทเรซา O_O!!" ก้านหลิว (ชื่อเพื่อนของตัวเองแหละ) ร้องออกมาอย่างตกใจ

"ได้โปรด อย่าย่ำมากได้มั๊ย =="

"เป็นไปได้อย่างไรกัน!" โบว์หมี เพื่อนอีกคนถามหลังจากที่ดูกระดาษขยำๆ แผ่นนั้นแล้ว

"เด็กที่มาจากทรินิตี้อยู่ ม.6 นะ ฉันเลยไปโรงเรียนนั้นไม่ได้ และ

B

เด็กที่มาจากเซนต์เทเรซาอยู่ ม.5 พอดี อาจารย์เลยให้ฉันไปโรงเรียนนั้น

แทน --;"

"อย่างนี้ก็แสดงว่า..."

"ใช่ ฉันกำลังจะไปลงนรก =_="

"อย่าบ้าๆ มันไม่ถึงขนาดนั้นซะหน่อย" โบว์หมีพูดเบาๆ

"มันแย่กว่านั้นใช้มั้ยล่ะ T_T"

"มันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่เธอคิดหรอกน่า" โบว์หมีพยายามพูด
ปลอบใจ

"ที่เซนต์เทเรซามีคนหล่อเยอะเยอะไป ทั้งไรเฟิล ทั้งฟรานซิส"

ก๊ก!!

พอได้ยินชื่อฟรานซิสแล้วฉันก็ผงกหัวขึ้นมาทันทีจนโบว์หมีตกใจ
และหยุดพูดไป

ใช่แล้ว! ฟรานซิส เขาเป็นนักสู้อันดับหนึ่งของเซนต์เทเรซา ฉัน
ไม่เคยชอบหมอนี้เพราะว่าเขาชอบยกพวกตีกันบ่อยๆ ที่หลังโรงเรียน
(แถวๆ บ้านฉันนั่นแหละ) แต่ที่นี้ถึงเขาเพราะว่าเขาเป็นเพื่อนกับแฟน
ของยายก้านหลิว

ถ้าฉันต้องไปอยู่ในตงอันธพาลอย่างโรงเรียนเซนต์เทเรซา ก็ต้อง
หาคนคุ้มครองหน่อยใช้มั้ยล่ะ!!

ยิ่งถ้าเป็นนักสู้อันดับหนึ่งของโรงเรียนอย่างฟรานซิสแล้ว ต้องไม่มี
ใครกล้าแตะต้องฉันแน่นอน!

"ก้านหลิว!!"

"อะไร"

"ขอเยี่ยมโทรศัพท์หน่อยสิ!"

พอได้โทรศัพท์มือถือของก้านหลิว ฉันก็รีบวิ่งออกไปข้างนอกก่อน
จะต่อสายหา...

(++Prince++)

(ฮัลโหลที่รัก ^O^)

"ขอโทษแรงๆ สองสามที ฉันไม่ใช่ที่รักของนาย"

แต่ถ้าใช้ก็คงจะดี -.-, ฉันชอบหนุ่มๆ จากโรงเรียนทรินิตี้มากมาย
O (และเจ้าชายก็อยู่โรงเรียนนั่นด้วย)
(ฮะ นั่นใครนะ -O-)
"ฉันชื่อเกี้ยวซา เป็นเพื่อนของก้านหลิว"
(อ้อ เธอที่หมวยๆ ชาวๆ ไซม์ย)
"อืม...ไซแล้วละ"
ถ้าเต็มสวยๆ เข้าไปจะยิ่งไซ -.-,
(แล้ว...มีธุระอะไรหรือ หรือว่าเธออยากให้ฉันติดต่อเพื่อนให้)
เพื่อนของเจ้าชายนะหรือ ไซ่ ฉันต้องอยากให้เขาติดต่อให้แน่ๆ ถ้า
เป็นไปได้อะเป็นไบนต์ก็แล้วกัน เขาเป็นอัศวินแห่งทรินิตี้ที่แบบโคตรหล่อ
โคตรเท่ คิดแล้วอยากจะทำริตชะมัด >_< แต่ไม่ได้ๆ ฉันต้องคุยธุระก่อน
V.V

"ปละ...เปล่าหรือก =_=" (แล้วมีเรื่องอะไรละ)
"พอดีฉันต้องไปแลกเปลี่ยนที่โรงเรียนเซนต์เทเรซาอะ"
(อ้อ เพื่อนฉันก็ไป)
"อืม แล้วทีนี้...นายก็รู้ นักเรียนที่ไปแลกเปลี่ยนโรงเรียนนั่นมักจะ
กลับมาในสภาพที่...ค่อนข้างแย"

(อ่าฮะ =O=;)
"แล้วฉันก็ไม่อยากอยู่ในสภาพนั้นด้วย"
(ฉันพอจะเข้าใจ =_=
"เพราะฉะนั้นนายช่วยบอกให้เพื่อนนายดูแลฉันตลอดเวลาหนึ่ง
เดือนที่ฉันอยู่ที่นั่นด้วย"
(หา? =O=!)
"ไม่อย่างนั้นฉันจะอยู่กับก้านหลิวเล็กกับนาย!!"
(เฮ้ยยย)
ตีตตตตตตต!

๑

โรงเรียนเซนต์เทเรซา

นี่คือสถานแห่งบ้านทรายทองที่ฉันปองมาสู่~

ชะที่ไหนพะ =_=!!

ยูนิฟอร์มของฉันช่างดูโดดเด่นมากเมื่อต้องมาเดินท่ามกลาง ยูนิฟอร์มเขียวขี้ของโรงเรียนเซนต์เทเรซา ตอนนี้ฉันเลยเป็นสิ่งมีชีวิตที่ รวมเกือบจะทุกสายตาของคนในบริเวณนี้ =O=;

"เด็กแลกเปลี่ยนหรือ"

"ท่าทางจะใช่ นั่นชุดนักเรียนของเทเลอร์นี่"

"เฮ้ ยัยนั่นคือยัยหมวยที่เปิดบ้านเช่าอยู่หลังโรงเรียนเรานี้!!"

พวกนักเรียนหญิงที่โปะหน้าขาวปานวอกพากันพูดเมื่อฉันเดินผ่าน

ถูก...ถูก...ถูก ถูกต้อง!

ฉันเป็นเด็กแลกเปลี่ยน

ฉันใส่ชุดนักเรียนของเทเลอร์

ฉันเป็นยัยหมวยที่เปิดบ้านเช่าอยู่หลังโรงเรียนเซนต์เทเรซา

บ้านของฉันอยู่หลังโรงเรียน!! แต่ฉันไม่เคยย่างกรายเข้ามาใน โรงเรียนนี้เลยสักครั้ง

ทำไมนะหรือ ก็เพราะ...

หนึ่ง...พวกผู้หญิงโปะหน้าขาวปานวอกเหมือนเมื่อก็ชอบไปนั่งรอ ผู้ชายอยู่แถวๆ หน้าบ้านฉัน แล้วไอ้ผู้ชายของยัยพวกนั้นก็ชอบมองฉัน แล้ว เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้นนะหรือ ยัยวอกพวกนั้นก็เขม่นฉันนะสิ แคเขม่น นะฉันไม่กลัวหรือก ถ้าไม่ใช่เพราะ... (ไปข้อสอง)

สอง...พวกผู้หญิงหน้าวอกเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีพลังมหาศาล การ ตบตีกันของนักเรียนหญิงเป็นเรื่องธรรมดา เพราะฉะนั้นสิ่งที่ต้องทำเมื่อ เจอนักเรียนหญิงพวกนี้คือเลี่ยงการมีเรื่องให้มากที่สุด

สาม...พวกนักเรียนชายมีนิสัยแยเป็นดับเบิดของพวกนักเรียนหญิง

สี่...ฉันเกลียดพวกเขา

||

มันช่วยไม่ได้จริงๆ ที่ฉันจะไม่ชอบที่นี่ --

ไม่มีนักเรียนคนไหนจากทรินิตี้หรือเทเลอร์กลับมาที่นี่ โครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนเริ่มขึ้นเพราะโรงเรียนเซนต์เทเรซาถูกอีกสองโรงเรียนมองเสียๆ หายๆ คณะกรรมการของทั้งสามโรงเรียนจึงเริ่มโครงการนี้ขึ้นเพื่อให้ทั้งสองโรงเรียนได้มาสัมผัสความเป็นเซนต์เทเรซาอย่างแท้จริง และนักเรียนจากสองโรงเรียนที่มาแลกเปลี่ยนก็ได้สัมผัสความเป็นเซนต์เทเรซาจริงๆ ฉันยังจำบาดแผลของรุ่นพี่ที่มาแลกเปลี่ยนที่นี่เมื่อปีที่แล้วได้เลย สยองชะมัด ~O~

ฉันพยายามไม่สนใจนักเรียนคนอื่นๆ ที่มองมา หลายคนในโรงเรียนนี้อาจจะรู้จักฉัน (เพราะบ้านฉันอยู่หลังโรงเรียนยังไกลละ) แต่ฉันไม่รู้จักใครเลย --;

ฉันเดินเข้ามาในห้องพักครูเพื่อรับตารางสอน แล้วก็พบกับอาจารย์ท่าทางดูๆ คนหนึ่ง

"แล้วนักเรียนจากทรินิตี้ไปไหนล่ะ" เขาถามด้วยเสียงที่ค่อนข้างดัง ทำเอาขวัญฉันกระเจิงไปนิดนึง คนบ้าอะไร เสียงดังชะมัด *-

"ไม่ทราบค่ะ" ฉันตอบตามความจริง ฉันจะไปรู้ได้ยังไงล่ะ เพิ่งเดินเข้ามาเมื่อกี้เอง =_=

"บ้าชะมัด มาอยู่โรงเรียนอื่นแล้วยังไม่รู้จักรักทำตัวให้ตรงเวลาเอาซะเลย"

อยากจะบอกอาจารย์จริงๆ เลยกว่าไม่มีใครอยากมาที่นี่เลยคะ =_=

ฉันไม่แปลกใจหรอกที่นักเรียนจากทรินิตี้จะแกล้งมาสาย เพื่อจะได้ไม่ต้องเป็นเป้าสายตาของคนทั้งโรงเรียนขณะเดินเข้ามา แต่ว่าถึงยังไงทุกคนก็ต้องเห็นอยู่ดีแหละ --;

อาจารย์เอาตารางสอนและหนังสือแนะนำโรงเรียนให้ฉัน ก่อนจะไปไปที่ห้องเรียนด้วยเสียงอันดังอีกเช่นเคย

เมื่อออกมาจากห้องพักครู ฉันก็พลิกดูตารางสอนที่เพิ่งได้มา

อิม...ฉันต้องไปเรียนห้อง 5/11 ฉันเอาหนังสือแนะนำชิ้นมาและเปิดไปที่หน้าสุดท้ายซึ่งเป็นแผนที่โรงเรียน ก่อนจะเริ่มค้นหาห้องเรียน

ประจำของฉัน

สายตามองแผนที่ ข้าก็เดินไป เมื่อมาถึงอาคารห้าชั้นก็เก็บแผนที่ไว้ในกระเป๋าและเดินขึ้นบันได

แต่ขณะนั้นเองเสียงดังจ๊อกแจ๊กๆ ของพวกนักเรียนทั้งหลายแหล่งที่กำลังเฝ้าที่กินอย่างสนุกปากก็เงียบลงอย่างพร้อมเพรียงราวกับนัดกันได้

ความเงียบทำให้ฉันตัดสินใจไม่ก้าวขึ้นบันไดต่อและหันกลับไปมองข้างหลัง

ตึกๆ ตึกๆ

เสียงฝีเท้าของนักเรียนชายสองคนกำลังเดินมาทางบันไดที่ฉันหยุดนั่งในขณะนี้ เมื่อเห็นพวกเขา ความสงสัยที่ว่าทำไมทุกคนถึงได้พากันเงียบอย่างพร้อมเพรียงแบบนี้ก็มลายหายไปทันที

ผมสีน้ำตาลประกายทอง นัยน์ตาสีเฮเซล ใบหน้าเรียบเฉยที่ดูหงุดหงิดอยู่ทุกเวลานั้น ไซ้เลยละ...ไซ้เขาแน่

ฟรานซิส...

หมอนี่แต่ตัวไม่เรียบร้อยสุดๆ ไม่ยัดเสื้อเข้าไปในกางเกง (ปกตินักเรียนชายที่นี่ก็ไม่ยัดหรอก --) แถมยังใส่แต่เสื้อเชิ้ตปลดกระดุมออกสามเม็ด เผยให้เห็นไซ้เส้นบ่อเรื่อที่เขาใช้ห้อยคอ แสดงถึงรสนิยมป่าเถื่อน เขาไม่ผูกเนคไทและเจาะหูอีกเพียบ --

ส่วนอีกคนคงจะเป็นไรเฟิล นักสู้อันดับสาม

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันเห็นพวกเขา ฉันเคยเห็นฟรานซิสในระยะใกล้ที่สุดประมาณลิบเมตรในร้านอาหารอิตาเลียน นี่อาจจะเป็นครั้งแรกที่ฉันได้อยู่ใกล้พวกเขาขนาดนี้ เพราะพวกเขากำลังเดินมาทางบันไดที่ฉันยืนอยู่

เจ้าชายจะบอกฟรานซิสเรื่องฉันรึยังนะ เขาต้องบอกสิ...เจ้าชายไม่อยากเลิกกับก้านหลิวอยู่แล้ว

ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ เหมือนกำลังเตรียมใจจะทำอะไรบ้าบิ่น แต่สิ่งที่ฉันจะทำมันไม่บ้าบิ่นหรอก แค่อัดเสียงเล็กน้อย

ตึกๆ ตึกๆ

สองคนนั้นกำลังขึ้นบันไดมา ฉันจ้องฟรานซิสเขม็ง แต่เขาไม่ได้

มองมาที่ฉัน

ตึกๆ ตึกๆ

ฉันไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมต้องลึนขนาดนี้ด้วย ฉันไม่ได้กำลังจะโดด
บันจี้จัมพ์ซะหน่อย ฉันกำลังตื่นเต้น... ทำไมถึงตื่นเต้นก็ไม่รู้ ต้องไม่ได้
เป็นเพราะใบหน้าอันหล่อเหลาของหมอนั่นแน่ๆ ตอนอยู่ใกล้พาสต้า หมูม
ฮอตอันดับสี่ของโรงเรียน ฉันยังไม่เคยมีอาการบ้าๆ แบบนี้เลย (แค่กรี๊ด
สลบเท่านั้น --)

ตึกๆ ตึกๆ

พวกเขาใกล้เข้ามาแล้ว ฉันได้กลิ่นน้ำหอมจางๆ จากฟรานซิส มัน
ทำให้รู้สึกดีอย่างประหลาด

เขากำลังจะเดินสวนฉันไปแล้ว เอาล่ะ...จังหวะนี้แหละ!

ฉันยื่นมือออกไป แต่...

หมีบับ!!

ข้อมืออันขาวจั๊วะของฉันโดนมือใหญ่ๆ ของฟรานซิสกำไว้แน่น ฉัน
เบ้หน้าเพราะรู้สึกเจ็บนิดหน่อย

"เธอจะทำอะไร!" ฟรานซิสถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่มันก็ฟังดูเอา
เรื่องเหมือนกันนะ =_ = ให้ตายสิ! ทำไมฉันต้องรู้สึกกลัวหมอนี้ด้วย แต่
คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง ฉันเป็นเพื่อนของก้านหลิว แฟนของเพื่อนเขานี่ เขา
คงไม่ทำอะไรฉัน (หรือมั้ง =_ =)

ฉันค่อยๆ ละสายตาจากข้อมือที่โดนกำไว้แน่นขึ้นไปมองหน้าเขาแทน
(= ()=||)

แล้วฉันก็รู้สึกของตัวเองผะเมือสบลากับเขา ใต้น้ำนี้จะทำหน้าที่ไป
เพื่ออะไร หน้าปกตินายก็ดูโหดพอแล้ว ทำหน้าอย่างกับฉันเพิ่งไปฆ่า
ภรรยาของนายมาอย่างนั้นแหละ TAT ฉันยังไม่ได้แต่ต้องตัวนายด้วยซ้ำ

"เธอมีปัญหาอะไรกับฉัน"

"คะ...คือ..." ฉันเปล่งเสียงออกมาอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"มีปัญหาคืออะไร!!"

น้ำเสียงของเขาเริ่มฉวยแววรำคาญ แต่เอาเถอะ เจ้าชายคงจะบอก

เรื่องฉันให้เขารู้แล้ว ตอนนี้อาจจะยังจำฉันไม่ได้ แต่บางที...กับผู้ชาย
ที่ดูโหดๆ อย่างนี้ ฉันควรพูดด้วยตัวเองมากกว่า

ฉันกลืนน้ำลายลงคอ ก่อนจะพูดประโยคขอร้องที่ฉันเคยคิดว่าตัวเอง
จะไม่พูดกับใครนอกจากคนรักของฉันออกไปว่า...

"ช่วย...ช่วยดูแลฉันด้วย"

"..."

"..."

"..."

เมื่อที่ที่ว่าเจียบแล้ว ตอนนี่ยิ่งเจียบกว่าอีก =_= ฟรานซิสจ้องฉัน
ด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา ครู่ต่อมาเขาก็ปล่อยมือที่กำ
ข้อมือของฉันออก

"ทำไมฉันต้องดูแลเธอ"

เขามองฉันด้วยแววตาดูถูกเล็กน้อย ความกลัวของฉันโดนความ
โกรธกลบไปจนหมดเลย หนอย~ ใ้หมอนี่ >O< ฉันอุตสาห์ฝากชีวิตของ
ฉันไว้กับนาย แล้วนายตอบมาอย่างนี้เหรอก ถ้าไม่เห็นว่าเป็นนักสู้อันดับ
หนึ่งของโรงเรียน ฉันค่าไฟแลบแล้ว -O-^

"จะ...เจ้าชายไม่ได้บอกอะไรนายเลยเหรอก"

"เจ้าชาย? หมายถึงใ้ฉมนนะเหรอก"

"อือ"

"เธอเป็นใคร รู้จักมันได้ยังไง"

จะซักไซ้ฉันไปเพื่ออะไรเนี่ย >O< หรือหมอนี่จะคิดว่าฉันเป็น
เกี่ยวซ่าตัวปลอม =O=

"ฉันเป็นเพื่อนของแฟนเจ้าชาย รู้จักเขาเพราะเขาเป็นแฟนเพื่อน
ฉัน -O-"

อันที่จริงฉันก็ไม่ได้รู้จักอะไรกับเจ้าชายมากหรอก ไม่อยากจะ
บอกว่าเมื่อวานที่โทรไปนั้นเป็นครั้งแรกที่ฉันคุยกับเขา =O=

"แล้วไง"

"ก็...ฉันเป็นเพื่อนของแฟนเพื่อนนาย แล้วฉันก็เพิ่งมาแลกเปลี่ยน

ที่โรงเรียนเซนต์เทเรซาที่แสนอันตรราย นายไม่คิดจะดูแลฉันหน่อยหรือ
-O-" ฉันพูดเร็วปรือ

"เธอปัญญาอ่อนหรือไงซะ เพื่อนของแฟนเพื่อนแล้วเกี่ยวอะไรกับ
ฉัน"

ฟรานซิสพนลมหายใจออกมาอย่างเซ็งๆ แล้วก้าวขึ้นบันไดไปเร็วๆ
ฉันเลยตะโกนตามหลังเขาไปว่า

"ถ้านายไม่ทำตามที่ฉันขอร้อง ฉันจะยุให้เพื่อนฉันเลิกกับเพื่อนนาย
นายอยากเห็นเพื่อนนายเสียใจหรือไง"

ก็ก...

ได้ผล ฟรานซิสหยุดเดินทันที เขาหันหลังกลับมาที่ฉันก่อนจะพูดว่า
"ตามใจ ถ้าอยากเห็นเพื่อนเธอเสียใจก็ทำสิ"

"=_="

เมื่อฉันไม่สามารถโต้อะไรกลับไปได้ ฟรานซิสก็ยิ้มที่มุมปากออก
มานิดหน่อยก่อนจะเดินขึ้นบันไดหายไป

อืากกกก เจ้าชายยยย ใ้อ้าเจ้าชายยย นายไม่ได้บอกเพื่อนนาย
เรื่องฉันหรือไง TOT

ขณะที่ฉันกำลังกรี๊ดร้องและสาปแช่งให้เจ้าชายกับก้านหลิวเลิกกัน
ไวๆ อยู่ นั้น เสียงพูดคุยที่เคยเจียบไปก็เริ่มดังขึ้นมาเมื่อฟรานซิสจากไป
ฉันหันไปมองข้างหลังนิดๆ แล้วก็พบว่าผู้คนในบริเวณนี้กำลังมองมาที่ฉัน
และพากันพูดอะไรก็ไม่รู้ =O=!

คงไม่ใช่เรื่องที่ฉันเดินเข้าไปคุยกับฟรานซิสหรอกนะ =_ = ฉันหวัง
เป็นอย่างยิ่งว่าโรงเรียนนี้คงไม่มีแฟนคลับของหมอนั้น TOT

ฉันมองนักเรียนพวกนั้นอย่างหวาดระแวงนิดหน่อย ก่อนจะรีบอพยพ
ตัวเองขึ้นไปชั้นบน

ไม่นานฉันก็พบห้อง 5211 ซึ่งเป็นห้องเรียนประจำของฉัน ที่ประตู
ห้องมีป้ายบอกว่าเป็นห้องของ ม.5/11 เขียนไว้อย่างชัดเจน ฉันจึงเข้าไป
ไปในห้องนั้น

แต่เมื่อเดินเข้าไปได้ไม่กี่ก้าว ฉันก็ถอยออกมาตั้งหลักที่หน้าห้อง

